

Psykologforeningens utfordringer

An-Magritt Aanonsen

President Norsk Psykologforening

Etter 12 år som Psykologforeningens president skriver jeg nå min siste lederartikkel – knappe to uker før landsmøtet. Når dette leses, har foreningen fått ny president og nytt sentralstyre. Vi har oppnådd mye i disse 12 årene. Jeg vil påstå at det ikke lenger er knyttet samme angst og stigma til det å oppsøke psykolog som tidligere, selv om arbeidet med å nedkjempe fordommer mot psykiske plager må fortsette. Vi er ikke i mål.

Psykologer har fått lovfestet vedtaksrett og nye ansvarsområder i helsevesenet. Dette har hatt stor betydning for mange psykologers arbeidsdag. Denne retten kom ikke av seg selv. Vi har arbeidet målbevisst både med helselov og opptrappingsplan. Psykologers anseelse har økt. Dette merker vi ikke minst ved at vår forening og våre medlemmer stadig oftere blir hørt i politiske fora og i offentlig forvaltning. Mediene etterspør psykologfaglige synspunkter i økende grad. Vi oppfattes som representanter for et fag med bred samfunnsmessig betydning. Vi nærmer oss 5000 yrkesaktive medlemmer. Psykologforeningen har over år etablert et sekretariat med bred kompetanse, og ikke minst et velkolert og engasjert tillitsvalgtkorps. Den nye presidenten skal, sammen med sitt styre, lede en forening i rivende utvikling.

Uavhengig av landsmøtets vedtak om hovedsatsingsområde (r) står foreningen overfor store og spennende muligheter. Et av de store spørsmål er hvilke konsekvenser det får at det nå strømmer masterkandidater med høy akademisk psykologikompetanse ut i samfunn og på arbeidsmarked. Kan det være at vi må tenke nytt om psykologifaget og de ulike utdanningene på en mer overordnet måte? Min forgjenger Sverre Nielsen hadde interessante synspunkter på dette i forrige nummer av Tidsskriftet. Vi har inntil nylig hatt en enestående situasjon hvor psykologer og psykologi nærmest har vært to sider av samme sak, noe som har vært med på å sikre én felles organisering i Norsk Psykologforening. Etter min mening vil det fortsatt være viktig å holde faget samlet, og derfor må vi trolig utfordre hverandre til å se psykologien også i andre perspektiv enn vi har vært vant til – og å vurdere hvordan psykologi som fagfelt kan organiseres mest mulig hensiktsmessig, til beste for samfunn og yrkesutøvere. Det er helt sentralt at vårt samarbeid med utdanningsinstitusjonene fortsetter gjennom Nasjonalt profesjonsråd for psykologiutdanning og andre samarbeidsfora. Og vi må utvikle offensive strategier for samarbeid med andre med psykologikompetanse om hvordan vi samlet kan yte best mulig tilbud og service til samfunnet. Mastere i psykologi kommer til å øke psykologiens utbredelse og påvirkning i samfunnet. Foreningen må bidra til en fortsatt positiv utvikling både for fag og profesjon, slik at foreningen fortsatt vil være et samlende element for norsk psykologi.

En annen stor utfordring blir å utvikle rollen som påvirkningsagent: Å få Psykologforeningen mer «på banen» i saker vi bør drive frem. Vi ønsker at vårt fag og vår profesjon skal bidra til at hjelpetilbudene innenfor alle sektorer blir bedre. Til det trenger vi foreningsmessig styrke, og medlemmer som bidrar med kompetanse innad og påvirker utad, blant annet gjennom arbeid i utredninger, utvalg, råd og i lederstillinger. Utfordringen blir å ta i bruk et voksende sekretariat og en stor og kompetent medlemsmasse på en strategisk riktig måte, slik at vi lettere når foreningens langsiktige politiske mål. Jeg har forventninger til den organisasjonsgjennomgang av sekretariatet og forholdet mellom sekretariat og politikere som nå er påbegynt, og tror den vil kunne gi foreningen viktig drahjelp for å utvikle og effektivisere ressursene.

Takk for meg og lykke til!